

Pengenes faldende Værdi, ligesom alle vi andre faar det. Det forekommer mig at være ganske naturligt i sig selv, men ogsaa naturligt, fordi Kollektørvirksomheden efter min Opfattelse har sin særlige Karakter derigennem, at man giver disse Stillinger til Folk, der i det offentlige Livs Tjeneste eller i Samfundets Tjeneste har udført en Gerning af nogen Betydning, eller til disses paarørende, deres Enker eller andre paarørende. Naar disse Folk ikke lænere er i Besiddelse af deres Arbejds-kraft, giver man dem en Kollektion som en Slags Pension, som en Anerkendelse fra Statens Side. Vi ved jo alle, at Staten opfatter denne Virksomhed just paa denne Maade. Men det maa ogsaa være en Tilskyndelse til at indrette Stillingen saadan, at den virkelig paa det jævnest mulige Grundlag kan give vedkommende Indehaver en rimelig Aarsindtægt. Den Indtægt, de paagældende har i Øjeblikket, er af en saadan Lidenhed, at der vist neppe er nogen, der kan leve af den. De er da henviste til at søge at skaffe sig Indtægt ad anden Vej. Men mange af dem kan slet ikke udføre noget virkeligt Arbejde, og de kommer da i en højst ubehagelig Situation. Noget lignende kan man sige om Pensionisterne i det hele. Det forekommer mig, at der har været en Tilbøjelighed fra det offentliges Side, baade fra Staten og Kommunen, til at behandle Pensionisterne paa en Maade, som jeg synes ikke er helt værdig. De, der er udslyt, der har udført deres Gerning og gjort deres Indsats i Samfundslivet, har Samfundet efter min Mening en Pligt til at imødekomme i saa stor Udstrækning som paa nogen Maade muligt. Og dér forekommer det mig, at vi ikke har gjort vor Pligt paa alle Omraader.

Der er et lille Spørgsmaal, som er blevet forelagt mig fra forskellige Sider, og som jeg gerne vil have Lov til lige at nævne. Det er den store Kamp til Rotternes Fordrivelse. Den er indledt med megen Energi af forskellige Selskaber og forskellige Foreninger, der sælger den liflige Gift, hvormed vi skal udrydde disse firbenede Væsener. Men denne Kamp, der for nogle Aar siden antog gigantiske Former og gav Genlyd over hele Dannevang, er efterhaanden blevet mindre og mindre effektiv. Offensiven er gaaet i Staa; i hvert Fald er der ikke rigtig Sammenspil mellem Afdelingerne. Den ene gaar og fordriver Rotter, den anden gaar og opelsker dem; medens den ene slaar dem ihjel, styrter de ind over Havegærdet fra

den andens Gaard. Det hele udgør, rent kampmæssigt set, en babylonisk Forvirring. Der er nu en genial Mand, der har megen Interesse af at slaa Rotter ihjel, som har bedt mig forelægge den Tanke for Offentligheden, om man, naar man endelig skal fordrive disse firbenede Dyr, ikke kunde faa gennemført en virkelig rationel Metode, f. Eks. ved at fastslaa et Par Dages Rottefangst eller Rottekamp, hvori alle Statsborgere og Statsborgerinder skulde deltage, saaledes at der blev en vis Regelmæssighed i denne Kampagne, idet der pligtmæssig paa den ene Gaard blev udført det Arbejde, som man i den anden frivillig paatager sig. Paa denne Maade vilde man maaske naa frem til det Formaal, som den i sin Tid saa stærkt og saa kraftigt iscenesatte Rottekamp havde. Jeg ved ikke, under hvilket Ministerium Rotterne hører, men jeg vil antage, at Ministrene, der jo er ivrige efter at fordrive allehaande slemme Ting, ogsaa vil bistaa i Retning af en rationel Kampmetode overfor disse Fjender, som vi alle sammen, alle Partier uden Undtagelse, ikke elsker højt.

Jeg kommer dernæst til de mere almindelige politiske Bemærkninger, som jeg har Lyst til at fremsætte. Jeg skal begynde med vor Eksport. Under Krigen har vore Eksportforhold udviklet sig saaledes, at vi til at begynde med forbedrede vor Handelsbalance, avancerede meget betydeligt paa dette Omraade, derefter blev der en Stilstand, og nu endelig er Stillingen den, at vor Handelsbalance bliver slettere og slettere; for det sidste Aars Vedkommende truer det med, at vi reducerer vor Handelsbalance med over 1.000 Mill. Kr., hvilket efter vore Forhold vil sige et meget betydeligt Beløb. Der er vel ikke noget at sige til, at det skal gaa baglæns paa dette Omraade, efter at det er gaaet saa stærkt fremad, men der kan vel nok være et og andet at sige til, hvis man fra Regeringens og Rigsdagens, fra Samfundslivets Side i det hele taget, lader dette Forhold bero ved det, det nu en Gang er, og ikke tager alvorligt fat paa at faa en Ændring deri. Dette vil sige, at vi skal sørge for at forcere vor Eksport og ved gennemført Sparsommelighed forbruge saa lidt som muligt. Jeg er blevet gjort opmærksom paa, at der fra Autoriteternes Side er en vis Tilbøjelighed til at standse vor Eksport. Dette gælder f. Eks. en Eksport, som for Øjeblikket med stor Virkning kunde gennemføres, nemlig Eksport af Byg. Det er ikke saa-